

Celtis africana

Sterkfontein Country Estates September 2015

Good day Celtis friends!

Before I start writing about spring having arrived and everything nice that goes with its arrival, let me first give you some exciting news! And so, ladies and gentlemen, please put your hands together, or no, better still, how about a standing ovation accompanied by a few drum rolls, to celebrate the arrival of Skye, our brand new eagle chick!

Henrietta, our Black-chested Snake eagle female with her 2015 chick, Skye (Photo: Elmarie Krige)

A couple of weeks ago I noticed that both parents were very busy at the nesting site and I immediately knew there must be a new arrival! I contacted Leon and asked him (BEGGED is the right word!) if I could come and hide somewhere to see if I could get a photo or two. He very kindly agreed and, since he is the proud “grandpa” (the chick having being hatched on his property!), I gave him some options for a name and he chose Skye – a great choice I think! And wasn’t I lucky to get mom and chick together – but, please note, I had to sit in the sun for more than two hours to get these photos!

One **really** needs patience; Henrietta is so alert and was so aware of my presence! Only when Kgosi arrived with some food, did she decide to “rise” from hiding. Of course the nasty crows who often harassed Henrietta whilst still hatching, kept

chasing poor Kgosi, probably knowing he has food and hoping he'd let it fall for them to make a grab for it. They really are nasty birds, I remember how they used to swoop down on Little Wing, but brave little soldier as it was, it would not budge an inch. I have seen lots of YouTube videos of crows, trying to make a go at household pets not just here, but in other countries too.

But it was so interesting to watch the interaction – Henrietta joining Kgosi in the air, getting the crows confused about which eagle to chase and moving away from the nesting site, high up into the sky. Then Kgosi would swoop down to the nest, Henrietta quickly joining him and jointly they'd feed little Skye. The first 25 days are crucial and they both look after the chick intensely - see "Our Eagles" on the website. So I felt I would leave them in peace, and as soon as Skye is a little older and more independent and the parents both hunting and away from the nest more frequently, I will go and try to capture some more images of Skye.

Of course this time it is not as convenient as it was with Little Wing. I could literally pop down the road just two plots from us and got tons of wonderful photos as it grew from a chick into a lovely juvenile and then adulthood; eventually leaving the Estate in search of its own mate and territory.

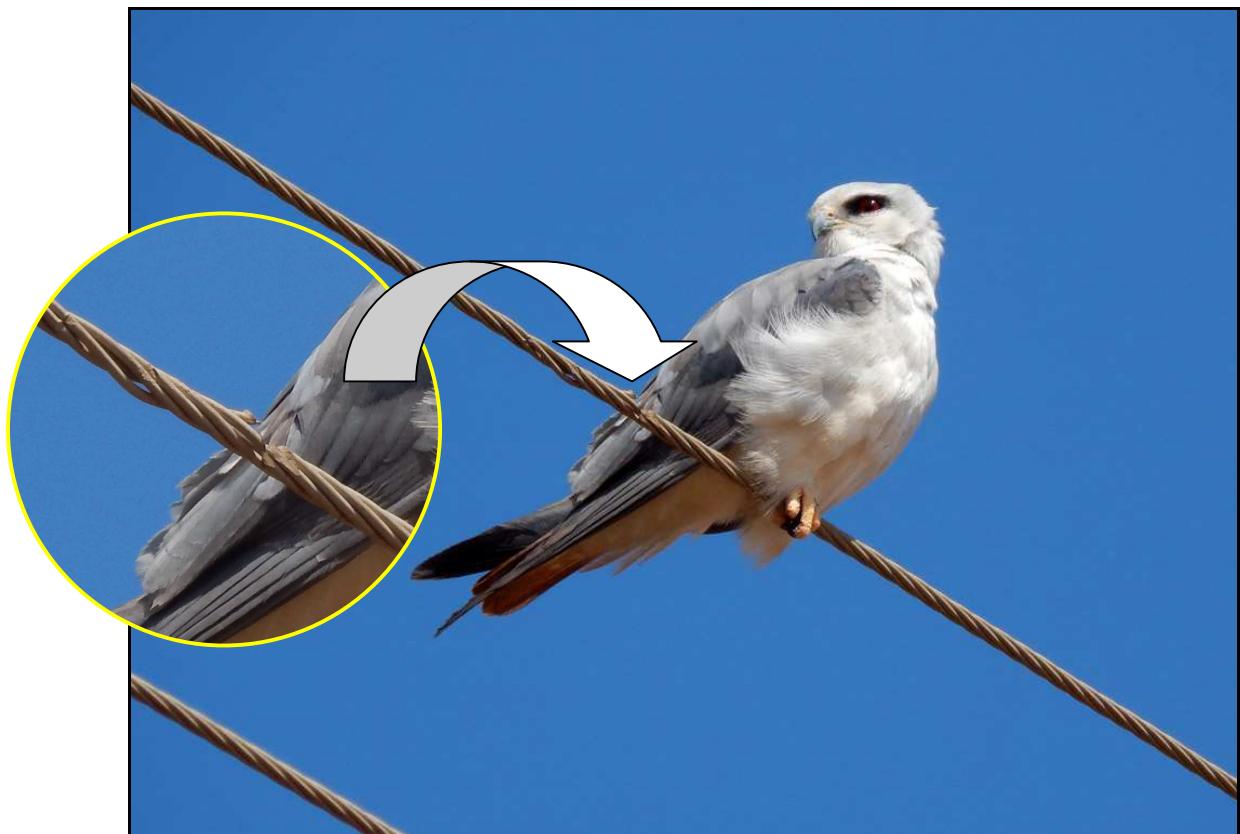
Whilst I was waiting for Henrietta to make a show (all I could see now and then was some little movement amongst the leaves; but had I not known there was a nest with eagles, I would **never** have guessed!), I took photos of other birds in Leon's garden and as I hardly get time at home to photograph them on our property, it was fun to sit and watch and take photos. Believe me, it can get quite boring sitting as quietly as possible, trying to look like a tree or a shrub and not wanting to read or even take a swig from my water bottle - in case I miss something!

Karoo Thrush (Geelbeklyster) (Photo: Elmarie Krige)

Southern Masked-weaver constructing a nest (Photo: Elmarie Krige)

Black-shouldered Kite (Photo: Elmarie Krige) Note the frayed condition of the Eskom cable in Malmani Rd. just to the right of the bird - scary, VERY scary!

Well, having delivered the exciting news, I can now also tell you that the first Harveyas showed their lovely pink heads. It never ceases to amaze me to see these fragile-looking flowers popping up from the rock-hard soil. And even though no rains have fallen as yet, they just happily announce the arrival of spring year after year. We also had a few Gazanias showing their cheerful yellow heads above ground, so all in all it seems that slowly, but surely we are entering the warmer season.

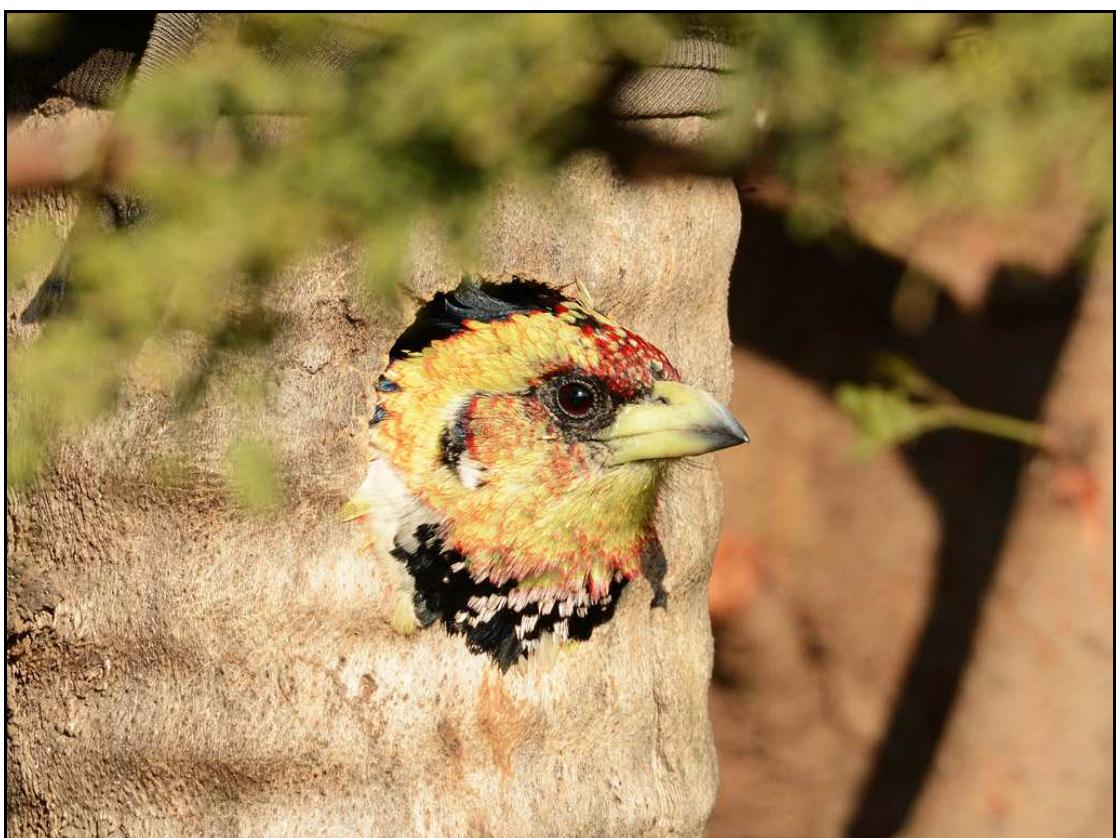

Gazania krebsiana (Photo: Elmarie Krige)

The birds also know it is time to build nests and woo the ladies. We have had a lot of fun watching first the Crested Barbet testing out the palm stump, we put up a while ago, as a possible nesting site, pecking away and going in and out of the hole to measure the size. Eventually it decided no, this is after all not the right place for them to make a nest. We also have three pairs of Black-collared Barbets regularly visiting our garden, enjoying the fruit we put out and showing their song-and-dance-routine to whomever wants to watch. They then went for the higher palm stump in the acacia and whilst the others would sit around in branches, watching the "worker" doing its thing, the "worker" would be chipping away at a hole, testing the size of it, going in and out and so on! Interestingly they take turns in pecking away, so its not just one doing all the work and the others just bystanders, everyone helps!

Crested Barbet working on the nest entrance (Photo: Garfield Krige)

"Hmm... not too bad, but the estate agent will have to do a bit better!" Crested Barbet "test-driving" the new home (Photo Garfield Krige)

At some stage they got very territorial, chasing off the pied starlings and we thought they were definitely going to nest, but it seems they were also not a hundred percent happy with the site. Maybe our palm stumps are placed a bit too low - who knows how fussy and picky they can be about a nesting site!

Have a look at the photos of the cattle egret spotting a titbit amongst the burnt grass! Garfield's camera really does take great photos! Of course it helps that Garfield has a lot of patience plus a keen eye for just the "right" moment to capture!

Late afternoons we can now sit outside enjoying the sweet smell of blossoms and our incredible sunsets, whilst watching the frogs in our one fishpond mating and laying strings of eggs – immediately being gobbled up by some of the fish! Of course some will survive and eventually hatch. But one has to feel sorry for the frogs making such an effort – the males croaking and coaxing the females into a corner and then seemingly almost drowning the poor female while doing its thing - and then the fish having a feast after all of that! I guess it is a case of one man's death is another's bread!

Just for fun:

What do frogs drink?

Croaka-cola!

What do you get when you cross a frog with a ferry?

A hoppercraft!

This is all from my side for this month, let's hope we get some lovely rains very soon, turning our veld into a green oasis. Have a wonderful month!

Goeie dag Celtis vriende!

Alvorens ek begin skryf oor lente en al die lekker en mooi dinge wat daarmee saamgaan, wil ek julle eers die opwindende nuus vertel! So, dames en here, 'n groot handeklap – spring sommer op en laat daar 'n gejuig en 'n gefluit wees, want kyk wie is hier: Skye ons splinternuwe arendkuiken het gearriveer en wat 'n pragtige dingetjie!

So 'n week of wat gelede het ek gesien dat beide ouers baie aktief is by die nes en sommer geweet daar moes 'n nuwe kuiken uitgebroei het! Ek het Leon gekontak en mooi gevra (eintlik maar GESMEEK!) of ek nie daar kan kom wegkruip en probeer om 'n foto of twee van die nuweling te kry nie. Gelukkig is hy net so opgewonde oor die arende soos ek en het goedhartiglik ingestem. Nouja, siende hy die "oupa" van die nuweling is (die kuiken is immers op sy eiendom uitgebroei!) het ek hom 'n paar voorstelle vir name gestuur en hy het besluit Skye is nou net die regte naam en ek dink dis 'n goeie keuse. En was ek nie gelukkig om die wyfie en kuiken saam

afgeneem te kry nie - en let wel, ek moes meer as twee ure in die son sit en so onopsigtelik moontlik probeer wees!

Henrietta, ons Swartborsslangarendwyfie met Skye, die 2015 kuiken (Foto: Elmarie Krige)

"So, wat dink jy - is Skye nie ougat nie? (Foto: Elmarie Krige)

Kyk, mens moet **omtrent** geduld hê – Henrietta is so wakker en beskermend en was duidelik bewus van my teenwoordigheid. Eers toe Kgosi aankom met iets te ete het sy besluit sy moet maar regop kom. Die verpestelike kraaie wat arme Henrietta ook getreiter het terwyl sy nog gebroei het, is toe ook al krysend agter Kgosi aan – natuurlik in die hoop hy laat val dalk die kos, sodat hulle dit vinnig kan gryp. Ek onthou nog hoe hulle gereeld op arme Little Wing afgeduik het toe hy nog 'n kuiken in die nes was – gelukkig het hy hom nie te erg laat intimideer nie. Ek het al sovele videos op YouTube gesien waar kraaie troeteldiere twee keer so groot as hulle treiter en aanval, nie net hier in ons land nie, maar sommer in ander lande ook. Hulle is nou maar eenmaal verpestings in my boek.

Maar die hele interaksie met die kraaie was baie interessant om dop te hou. Henrietta verlaat die nes en vlieg saam met Kgosi – die kraaie raak deurmekaar en weet nie watter arend is watter arend en terwyl hulle nou haar nasit, duik Kgosi af nes toe met die kos. Dan volg Henrietta hom vinnig en tesame sal hulle dan die kos vir Skye voer. Die eerste vyf-en-twintig dae na die kuiken uitgebroei het is krities – albei ouers versorg die kuiken baie intensief – lees gerus weer “Our Eagles” op die webwerf as jul kans kry. Ek het dus besluit ek gaan hulle vir nou liefs in vrede laat. Sodra Skye ouer en meer onafhanklik is, die ouers meer gereeld tegelyk weg is op 'n kossoek-ekspedisie, sal ek weer gaan kyk of ek meer foto's van die oulike ding kan kry.

Natuurlik is dinge nie die keer vir my so maklik of gerieflik nie. Met Little Wing was dit letterlik oor die pad gaan en twee plotte af met Malmani en ek was naby aan die nes. Ek het sovele pragtige foto's van hom as kuiken, as jongeling en uiteindelik as trotse volwasse arend. Ek hoop maar Little Wing het 'n gepaste maat gekry en dat daar dalk al gebroei word êrens!

Nou terwyl ek sit en wag het vir Henrietta om tog net haar kop of IETS te wys (glo my, as ek nie **geweet** het daar is 'n arend in die nes, sou ek dit glad nie vermoed het nie; net so 'n effense beweginkie tussen die blare deur is al wat haar teenwoordigheid soms verraai het, maar dis ook al!) het ek darem 'n paar ander voëls in die tuin kon afneem. Gewoonlik het ek nie altyd tyd om tuis voëls af te neem nie, maar terwyl ek nou moes sit en wag vir iets om te gebeur, het die ander voëls my darem vermaak met hul doen en late. Glo my dit kan andersins maar vrek vervelig raak om soos 'n boom of 'n struik te probeer lyk, terwyl mens wag en wag; te bang om te sit en lees of selfs net 'n slukkie uit my waterbottel te neem ingeval ek iets mis!

Rooiwangmuisvoël (Red-faced Mouse Bird) (Foto: Elmarie Krige)

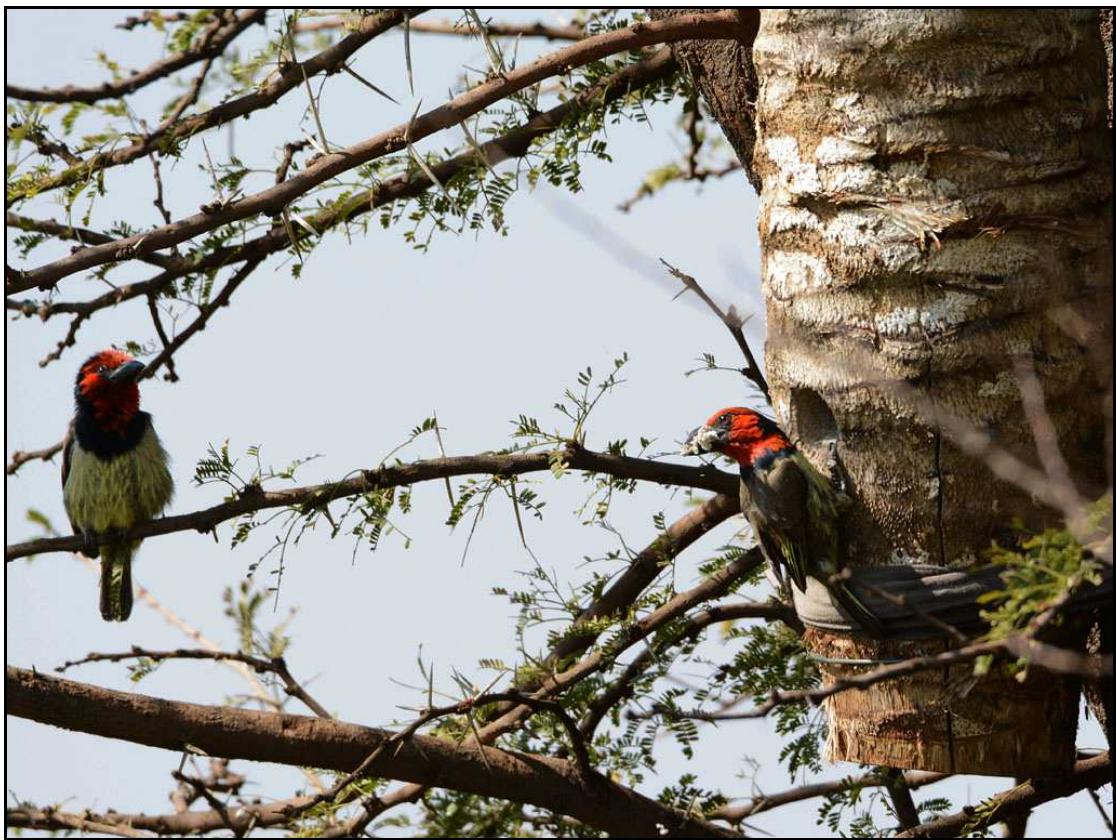
Blouvalkie (Black-shouldered Kite) (Foto: Elmarie Krige)

Nouja, noudat die wonderlike nuus vertel is, kan ek julle ook vertel van die gewone lentedinge. Die eerste Harveyas het hul pragtige pienk blommetjies begin wys en elke jaar is dit vir my ongelooflik hoe so 'n tenger blommetjie dit kan regkry om deur die klipharde grond op te kom. Daar het nog nie eers 'n druppel reën gevallen nie, en tog, jaar na jaar, verras hul mens en kondig die naderende lente aan. Daar het ook al Gazanias hul vrolike geel bommetjies begin wys, so die warmer weer is stadig maar seker in aantog.

Harveya pumila (Foto: Elmarie Krige)

Die geveerde weet ook dis tyd om te begin nesbou en pront voor die dames. Dit was so interessant om die kuifkophoutkappers dop te hou waar die mannetjie 'n gat in die palmstomp, wat ons vir hulle opgesit het, pik. Kort-kort dring hy na binne om te kyk of die spasie nou net gepas is. Hy het egter na 'n paar dae besluit dis maar nie die eintlik plek waar hy wil woon nie. Ons het ook drie pare rooikophoutkappers wat gereeld in die tuin kom kuier om van die vrugte wat ek uitsit te eet en ons met hul eienaardige sing-en-dans roetines te vermaak. Toe besluit die een hy gaan ook nou in die boonste palmstomp 'n nes maak en die ander het ewe geïnteresseerd op takke daar naby gesit en toekyk hoe hy werk. Soos sy kuifkop kollega was dit ook 'n gekap en 'n ge-in en -uitganery en gemeet en passery of die gat nou net nommerpas vir 'n voordeur is. Interessant genoeg maak hul beurte om die gat te bewerk – dis nie asof een werk en die ander sit net en kyk nie.

"Floors, my bek is nou baie seer van al hierdie geboordery - dis nou jou beurt!"
(Rooikophoutkapper) (Foto: Garfield Krige)

"Net mooi nommerpas!" (Foto: Garfield Krige)

In 'n stadium het die klomp heel territoriaal geraak en sodra die witgatspreeus in die omgewing was, is hulle met mening verjaag. Maar dit lyk my hulle was ook nie heeltemal gelukkig met die keuse vir 'n nesarea nie. Dalk was ons palmstomp te laag - hoe sal ons nou weet hoe uitsoekerig hulle is oor waar die nes moet wees!

Julle kan ook gerus na die veereier foto's kyk wat Garfield geneem het – sy kamera neem regtig wenfoto's! Dit help natuurlik dat Garfield ook geduldig is, met 'n goeie oog vir die perfekte foto!

"Hei, is dit nie...?" Veereier in pas-gebrande veld (Foto: Garfield Krige)

"...ja, wragtig, hier's my middagete!" (Foto:Garfield Krige)

Met die warmer weer kan ons nou laatmiddae buite sit en die sonsondergange geniet terwyl die geur van lentebloeisels swaar in die lug hang. Die paddas in ons visdam is ook deesdae heel besig met 'n gepaardery en stringe eiers word gele – om amper dadelik deur die visse ingesluk te word! Natuurlik sal daar wel 'n paar ontclip en op die ou einde uitbroei. Maar mens wil amper jammer voel vir die paddas - die mannetjies gesels met hul seksieste stemtone en kry die wyfie in 'n hoek; die arme wyfie word byna verdrink in die manewales en na al die moeite word die eiers blitsig deur die visse verorber! Dis seker maar soos die spreekwoord se : die een se dood is die ander se brood!

Net vir die grap:

Een van die diere op Noag se ark was 'n padda met 'n groot bek. Hy't gedurig van homself 'n oorlas gemaak. Dàn maak hy rusie met diè een, dan lig hy sy opinie oor dit of oor dat.

Elke aand net voor sononder klop hy aan Noag se deur en vra: "Hoe lank moet ons nog wag voor ons by droë land uitkom?"

Een aand klop die padda weer aan die deur. "Hoe lank nog voor ons by droë land uitkom?"

"Ek weet nie," sê Noag. "Maar ek sê jou wat. Môreoggend gaan ek die een met die grootste bek op die ark uitstuur om land te soek!"

"O" sê die padda en bly lank stil voor hy weer praat. "Het jy die krokodil al daarvan gesê?"

Van my kant af is dit al vir die maand – ek hou duimvas dat ons binnekort reën gaan kry en die veld in 'n lushof sal verander. Tot volgende maand!

Totsiens, goodbye, adios, ciao, yia sas en do svidaniya!

